NOV/DEC 2014

SOLIA

THE HERALD

JACKSON, MI

VOL. LXXIX, No. 11-12

SOLIA

VICE-CHAIRMAN:
Right Rev. Bishop Irineu Duvlea

ENGLISH EDITOR / SECRETARY:
Archdeacon David Oancea

ROMANIAN EDITOR:
Fr. Dan Hoarste

STAFF:
V. Rev. Dr. Remus Grama
Archdcn. Sebastian Dumitrascu
Mr. Mark Chestnut
Mr. Richard C. Grabowski

CHAIRMAN:
Most Rev. Archbishop
Nathaniel Popp

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published bi-monthly for $15.00 per year: United States, $20.00 per year: Canada, and $25.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: solia@roea.org. Internet: http://www.roea.org.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Photo submissions: Use high resolution/quality digital camera settings (at least 300 dpi).

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

CONTENTS

ENGLISH SECTION

OCA Holy Synod Concludes Fall Session 3, 8
Remarks of Metropolitan Joseph at His Enthronement 4, 10, 12
Joint Declaration of Pope Francis and Ecumenical Patriarch Bartholomew..... 5, 9
Pastoral Letter 2014, His Eminence Archbishop Nathaniel..... 6-7
Cleveland Inter-Orthodox Nativity Concert – 22nd Performance..... 8
Special Inter-Orthodox Commission for Preparing Pan-Orthodox Council 9
The Nativity of our Lord God and Savior Jesus Christ..... 11-12
Financial Report.....13
Help a Mission 13
Scenes from the 30th Anniversary of Enthronement of His Eminence, Archbishop Nathaniel..... 17

ROMANIAN SECTION

Scrisoare Pastorală 2014, Naşterea Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului Nostru Iisus Hristos, I.P.S. Arhiepiscop NATHANIEL 14-15
Aniversarea a 60 de ani și Resfințirea bisericii Parohiei "Sfântul Gheorghe" din Toronto, Ioan Haba..... 16, 24
Cuvânt de suflet - Crăciun 2014, +IRINEU, Episcop Vicar..... 18, 20
Sfântul Proclu, Episcop de Cizic, Omilii la Naşterea Domnului..... 19
Alegerea Delegaților la Congresul Episcopiei 2015-2016 19
Vizită pastorală şi slujbă arhierească în Parohia „Înălţarea Domnului-Cuvioasa Parascheva" – Montréal, Asistent.....20
Părintele Arsenie Boca "Sfântul Ardealului", +IRINEU, Episcop Vicar..... 21-22, 24
Preoția, dovada iubirii lui Dumnezeu pentru lume, Arhim. Mihail Daniliuc..... 23-24

COVER: A traditional Romanian icon on glass of the Nativity of our Lord and God and Savior Jesus Christ. *Courtesy of Mark P. Chestnut.*

ATTENTION PARISHES!

ELECTION OF EPISCOPATE CONGRESS DELEGATES 2015-2016

REMINDER for 2015 Parish General Assembly: The Lay Delegates and Alternates shall be elected by their respective Parish memberships at their Annual Assembly for a two year term. They cannot be elected either as Delegate or Alternate Delegate for a third consecutive two year term. (The Episcopate Council may grant exceptions to this limitation with just cause. It is not in the competence of the Parish Council ever to elect any Delegate or Alternate Delegate. See Article IX, Section 29, (g)).

Each Parish shall be represented in the Episcopate Congress by its Parish Priest or Administrator and two Lay Delegates and two Alternates elected by the Parish Assembly for a term of two years. In order to be eligible for election as a Delegate or Alternate Delegate, a person must have been an enrolled member of the Parish for at least one year.

The election of the Delegates and Alternates shall be certified to the Episcopate by the President and the Secretary of the Parish Assembly and the documentation sent to the Episcopate Office (Chancery). [No Alternates should be elected if no Delegates are elected. If an individual is nominated to be a Delegate or Alternate but does not intend to attend the Congress, then that person should decline the nomination]. **Missions do not have Delegate representation at the Congress; however, as decided by the 2014 Episcopate Congress, Missions established for 5 or more years will be upgraded to Parish status beginning in January 2015 and therefore should elect Delegates and Alternates.**

OCA Holy Synod Concludes Fall Session

(SYOSSET, NY [OCA] - October 23, 2014) The fall session of the Holy Synod of Bishops of the Orthodox Church in America was held at the Chancery here October 21-23, 2014.

On its opening day, the Holy Synod elected His Grace, Bishop Irénée to the vacant Episcopal See of Ottawa and Canada and Igumen Paul [Gassios] to the vacant See of Chicago and the Midwest. Igumen Daniel [Brum] was elected Bishop of Santa Rosa and Auxiliary for the Diocese of the West.

Bishop Irénée will be enthroned in Ottawa on November 28-29, 2014, while Bishop-elect Paul's consecration and enthronement will take place in Chicago on December 26-27 and Bishop-elect Daniel's consecration and enthronement will be celebrated on January 23-24, 2015 in San Francisco and Santa Rosa.

In his opening address, His Beatitude, Metropolitan Tikhon addressed the newly-elected and reviewed the current status of the Church. "We offer our expressions of 'Axios' to the newly elected members of the Holy Synod and welcome them to our fall session," Metropolitan Tikhon said. "I think that I speak for all the brothers and for the entire Church in expressing our great joy. I offer our prayers and hopes for fruitful ministries in your dioceses and in pastoral and administrative work. In addition, we also know that, at least in the cases of Canada and the Midwest, each of your flocks has been waiting patiently for a shepherd to guide them, and I would exhort each of you to approach your new responsibilities with sobriety, humility and above all, love for your flock. I am also very pleased that, with today's elections, there remains only one vacant diocese in the Orthodox Church in America—the Diocese of the South—and it is our hope that the nomination of a new bishop for that diocese will take place next February," Metropolitan Tikhon continued. "In any case, it has been a long time since we have had so few vacancies, and I believe that this gives expression to the continuing establishment of stability in the Orthodox Church in America and offers the foundation for all of us to fulfill the apostolic work of Christ."

After offering congratulations to His Eminence, Archbishop Nathaniel on the 35th Anniversary of his Episcopacy, Metropolitan Tikhon reviewed his work since the Holy Synod's spring 2014 session, highlighting the contacts he has had with the retired bishops. He spoke of the recent work of the Holy Synod, Chancery staff, and ORSMA, and addressed a number of legal and pastoral issues and matters of external affairs. He also reviewed ongoing projects, including drafts of the Holy Synod handbook and the Instructions and Procedures for the Selection, Nomination and Election of Bishops. According to Archpriest Eric G. Tosi, OCA Secretary, the members of the Holy Synod:

- appointed to the Lesser Synod, chaired by Metropolitan Tikhon, His Eminence, Archbishop Melchisedek of Pittsburgh; His Grace, Bishop Mark of Philadelphia; and His Grace, Bishop Michael of New York.
- heard updates from Ms. Cindy Davis of the Office of Review of Sexual Misconduct Allegations [ORSMA] and Dr. Albert Rossi of the Sexual Misconduct Policy Advisory Committee [SMPAC].
- heard a review of the work of the Department of External Affairs and Interchurch Relations by Archpriest Leonid Kishkovsky, Director, and Priest Nazarii Polataiko.
- reviewed the report of Archpriest John Jillions, Chancellor, in which a plan for the renewal of the Department of Pastoral Life was presented. It was agreed that each bishop will appoint a priest to attend a consultation, convened by the Department, in 2015. He also spoke of the ongoing work and meetings of the diocesan chancellors.
- heard the report of Father Eric Tosi, Secretary, who updated the hierarchs on plans for the 18th All-American Council and sought guidance on a number of matters, including speakers, agenda items, and special events. He presented a plan to reestablish the OCA mailing list, which the hierarchs approved, and sought input on the reprinting of new metric books, in which parish sacramental celebrations are recorded. He also offered an update on the work of the Archive Committee.
- received the proposed 2015 budget, which was presented by Ms. Melanie Ringa, Treasurer, who reviewed the current budget in detail and presented the positive results of the most recent internal and external audits.
- heard reports from Prof. Dr. David Drillock of the Department of Liturgical Music and Translations and Archpriests Theodore Boback and Joseph Gallick of the Office of Military Chaplains.
- directed the Legal committee to search for and retain a lawyer licensed in the State of New York as General Counsel for the OCA in response to the report of Judge E. R. Lanier, Chair of the Legal Committee.
- unanimously approved Church Planting Grants for five mission communities.
- approved Father Tosi's recommendations on the OCA's departments and instructed the Chancery

Continued on page 8

Remarks of Metropolitan Joseph at His Enthronement

The Enthronement of His Eminence Metropolitan Joseph as Ruling Hierarch of the Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of North America took place on December 6, 2014 at St. Nicholas Cathedral in Brooklyn, New York. His Beatitude John X, Patriarch of Antioch and All the East, presided at the events.

Metropolitan Joseph with Patriarch John X

Today we commemorate our great father among the saints, Nicholas the Wonderworker of Myra, the patron of this holy Cathedral. How greatly loved he is throughout the Christian world! He is even honored in popular culture, a fact well known to you all. Let us focus for a moment on the Troparion for St. Nicholas:

Thy works of justice did reveal Thee to Thy community as a canon of faith, the likeness of humility and the teacher of abstinence.

O, Thou Father and great Bishop Nicholas. Wherefore by humility thou didst achieve exaltation, and by Thy meekness wealth,

Intercede therefore, intercede with Christ that He will save our souls.

The beautiful words: "Thy works of justice did reveal thee to thy community as a canon of faith...", a canon of faith - a standard of how faith is lived and experienced. The pastoral staff carried by St. Nicholas in the holy Church of Myra in Lycia is the one pastoral staff of the Church; that in the words of the holy Apostle Peter, "O Lord Jesus Christ, the chief pastor and bishop of our souls." On this day, we see the bestowal of this pastoral staff. Every hierarch receives the one staff of Christ, not many staffs. As St. Cyprian of Carthage said, *episcopatum solidum est* (the episcopate is all one). So, every faithful bishop demonstrates this one "canon of faith." It is my task in the Lord to lead with the one staff of Christ. May I find a measure of conformity in demonstrating this "canon of faith" in the ministry which I now begin to discharge with God's help and mercy.

On this blessed occasion, with the apostolic staff of the grace of the archpastorate being bestowed, we see a simple action. Our beloved Father in Christ, the successor to Ss. Peter & Paul, His Beatitude John X, says a profound and yet simple prayer of bestowal. His Beatitude, our Father in Christ Patriarch John, "Father of Fathers, Shepherd of Shepherds, Master of Masters, and Thirteenth of the Holy Apostles, our Father and Chief Shepherd" bestows the pastoral staff to my unworthiness, to rule this God-protected Archdiocese of New York and All North America. The shepherding love of our God is manifest in this simple and deeply moving action.

Our Lord Jesus Christ, the "shepherd and bishop of our souls," exercised His divine-human shepherding authority and by the staff of His cross "traced the sign" over the darkness of our death and blindness, just as Moses traced his staff over the Red Sea. Moses led them, "the army of the Lord," through the divided, threatening sea "as on dry land"; whereas our Lord Jesus Christ leads us over the turbulent sea of sin and death, the chaos of self-pursuits. With the staff of Christ, we are led into the Promised Land of the everlasting and unwaning Light. This is the light of life and the heart's desire of every human being.

You who witness and join in prayer at this moment, led by Our Father in Christ His Beatitude, John X, along with my brothers, the Metropolitans of the Holy Synod and bishops of Antioch, my brothers and fellow bishops serving in this united Antiochian Archdiocese who are united with me in heart, mind, vision, and in every endeavor; and my brothers, our fellow hierarchs of our sister Orthodox churches sharing this holy moment; and you my dear brothers and sisters who are children of Antioch, as well as all pious Christians, and all of you, distinguished state dignitaries have joined together for prayer as we begin our work together.

What did St Nicholas do with the pastoral staff of Christ? He led the people God entrusted to him forward to places they had never been. He encouraged them in their faint-heartedness; he disciplined them in their trespasses; he led them to the inheritance promised by the Lord. So it is with every pastor in Christ's holy Church: he leads his people to places they have never been, for the sake of their salvation, their refreshment, their entry into the inheritance: "this glory shall be to all His saints." Nobody can save himself; "salvation comes from God." It is the staff of the Lord, not of man! The apostolic authority is given to bring forgiveness, healing of soul and body, reconciliation, and human dignity. We, here in North America, enjoy so many material blessings, but are we truly free? Are we truly at peace with our neighbor? Do we respect the dignity and sacred personhood of every human being—or, even of ourselves?

I take this staff in the name of the Lord! With His divine grace, and out of my humble cry to the Lord, I make my heart's appeal to the Master of all that He grant to me the power and grace to trace with His hand the sign of victory, the cross, over every place in our beloved American land.

Continued on page 10

Joint Declaration of His Holiness Pope Francis and His All-Holiness Ecumenical Patriarch Bartholomew

Patriarch Bartholomew embracing Pope Francis (Courtesy of Archon Dimitrios Panagos)

We, Pope Francis and Ecumenical Patriarch Bartholomew I, express our profound gratitude to God for the gift of this new encounter enabling us, in the presence of the members of the Holy Synod, the clergy and the faithful of the Ecumenical Patriarchate, to celebrate together the feast of Saint Andrew, the first–called and brother of the Apostle Peter. Our remembrance of the Apostles, who proclaimed the good news of the Gospel to the world through their preaching and their witness of martyrdom, strengthens in us the aspiration to continue to walk together in order to overcome, in love and in truth, the obstacles that divide us.

On the occasion of our meeting in Jerusalem last May, in which we remembered the historical embrace of our venerable predecessors Pope Paul VI and the Ecumenical Patriarch Athenagoras, we signed a joint declaration. Today on the happy occasion of this further fraternal encounter, we wish to re–affirm together our shared intentions and concerns.

We express our sincere and firm resolution, in obedience to the will of our Lord Jesus Christ, to intensify our efforts to promote the full unity of all Christians, and above all between Catholics and Orthodox. As well, we intend to support the theological dialogue promoted by the Joint International Commission, instituted exactly thirty–five years ago by the Ecumenical Patriarch Dimitrios and Pope John Paul II here at the Phanar, and which is currently dealing with the most difficult questions that have marked the history of our division and that require careful and detailed study. To this end, we offer the assurance of our fervent prayer as Pastors of the Church, asking our faithful to join us in praying "that all may be one, that the world may believe" (Jn. 17:21).

We express our common concern for the current situation in Iraq, Syria and the whole Middle East. We are united in the desire for peace and stability and in the will to promote the resolution of conflicts through dialogue and reconciliation. While recognizing the efforts already being made to offer assistance to the region, at the same time, we call on all those who bear responsibility for the destiny of peoples to deepen their commitment to suffering communities, and to enable them, including the Christian ones, to remain in their native land. We cannot resign ourselves to a Middle East without Christians, who have professed the name of Jesus there for two thousand years. Many of our brothers and sisters are being persecuted and have been forced violently from their homes. It even seems that the value of human life has been lost, that the human person no longer matters and may be sacrificed to other interests. And, tragically, all this is met by the indifference of many. As Saint Paul reminds us, "If one member suffers, all suffer together; if one member is honored, all rejoice together" (1 Cor. 12:26). This is the law of the Christian life, and in this sense we can say that there is also an ecumenism of suffering. Just as the blood of the martyrs was a seed of strength and fertility for the Church, so too the sharing of daily sufferings can become an effective instrument of unity. The terrible situation of Christians and all those who are suffering in the Middle East calls not only for our constant prayer, but also for an appropriate response on the part of the international community.

The grave challenges facing the world in the present situation require the solidarity of all people of good will, and so we also recognize the importance of promoting a constructive dialogue with Islam based on mutual respect and friendship. Inspired by common values and strengthened by genuine fraternal sentiments, Muslims and Christians are called to work together for the sake of justice, peace and respect for the dignity and rights of every person, especially in those regions where they once lived for centuries in peaceful coexistence and now tragically suffer together the horrors of war. Moreover, as Christian leaders, we call on all religious leaders to pursue and to strengthen interreligious dialogue and to make every effort to build a culture of peace and solidarity between persons and between peoples. We also remember all the people who experience the sufferings of war. In particular, we pray for peace in Ukraine, a country of ancient Christian tradition, while we call upon all parties involved to pursue the path of dialogue and of respect for international law in order to bring an end to the conflict and allow all Ukrainians to live in harmony.

Our thoughts turn to all the faithful of our Churches throughout the world, whom we greet, entrusting them to Christ our Savior, that they may be untiring witnesses to the love of God. We raise our fervent prayer that the Lord may grant the gift of peace in love and unity to the entire human family.

Continued on page 9

Pastoral Letter 2014
Nativity of Our Lord and God and Savior Jesus Christ

Christ is born! Let us glorify Him!

"In times past, God spoke in partial and various ways to our ancestors through the prophets; but in these last days, he has spoken to us through his Son, whom he made heir of all things and through whom he created the universe. He is the refulgence of his glory, the very imprint of his being, sustaining all things by his mighty word."

Epistle of St. Paul to the Hebrews 1:1-3

Beloved Spiritual Children in Christ,
Reverend Clergy, Venerable Monastics and Devout Faithful of our God-protected Episcopate:

"May God our Father and the Lord Jesus Christ send you grace and peace, and from us, hierarchal blessings!"

To us mortals, the measurement of time is important. All peoples are aware of a progression of changes in what we know as time: the setting of the sun, the rising of the sun, the change of seasons, the cycle of birth and death. We are all aware that there was a "time" when we ourselves did not exist on this earth, and a "time" when we shall no longer exist on this earth.

Saint Paul, in this letter to the Hebrews, mentions various stages of time, the understanding of which are of the utmost importance to every human: "creation of the universe," "in times past," "in these last days." "In the beginning, God created the heavens and the earth" (Genesis 1:1).These word references to time are like a beacon which attract our attention to God's holy actions from his creation of the universe to "the sustaining of all things by his mighty word." St. John the Evangelist proclaims: "In the beginning was the Word and the Word was with God and the Word was God" (John 1:1). This Word is Jesus "who came into the world to save sinners. I myself am the greatest among them" (1Tim. 1:15). From the beginning of human creation until the Second Coming of Christ "and the life of the world to come," God speaks to us, his children, of his salvation for us.

What Saint Paul tells us is that God is ever active in his creation and that his activities include communicating with us, with you and me, with all humanity. He reminds us that God "spoke in partial ways to our ancestors"; in other words, God was/is always present in human society and this through various ways, not the least of which is he spoke/speaks to us through others, his prophets. But this communication was "partial." God's plan was not to be totally revealed before the fullness of time. Paul also makes it clear that there is a time "before" and a time "after." "Time before" what and "time after" what?

The "time before" was when God spoke through his prophets, foretelling that he himself would come among us. The Prophet Isaiah names him, "Emmanuel" in Hebrew, and in translation, "God With Us" (Isaiah 7:14). Blessed Augustine reminds us: "All these very writings the Jews have" (Exposition on Psalm 56). In other words, the prophecies were spoken before the coming of Christ, before his birth among us; and he, Christ, fulfills them because the prophecies were/are about him. The prophecies are ever alive in Christ.

The prophets were men of the people, chosen to announce God's plan for the human race, but they knew only what was revealed for them to speak. God himself speaks directly to us through his Son who is "his heir of all things," and who "sustains all things by his mighty word." That

is, the word which Jesus speaks sustains this world in which we live, the same word by which all things came into existence as stated in the Book of Genesis.

Jesus the Son of God is said to be the "reflection" or "refulgence" of the Father's glory. This is the glory which Christ showed to his disciples on Mount Tabor at his transfiguration. He is the Joyous Light of the Father, as we sing in vespers. In other words, he is like the Father and is "the very imprint of his being." The Son of God, Jesus, is "God of God, true Light of true Light, born of the Father before ages" (Creed). This identifies Jesus to be not a prophet speaking what he was blessed to speak but is himself the source of revealing God's plan; he is the Word, the Son who "sustains all things by his mighty word."

Although the prophets spoke as much as God revealed to them of his plan for us, God revealed himself only in the "fullness of time." This fullness of time in human history was when God invited human cooperation with him in a unique event. This invitation was whole-heartedly accepted by the holy Virgin of Nazareth, Mary, daughter of Joachim and Anna, who freely accepted God's invitation to bear God's eternal Son, Jesus the Christ, in time.

The "time after" or "in these last days" is the time after the birth of Christ, the time in which we are living, "these last days" when God speaks to us directly through his Son, our Lord and God and Savior, Jesus. He no longer uses any human prophet but has come among us, "born of the Holy Spirit and the Virgin Mary." Jesus is above and beyond all prophets; Jesus is himself the fulfillment of all prophecies.

Jesus is also the Son of Man. The Son freely accepted to be born among and for humanity. The prophets, men and women, were born at a certain time in history; Jesus in his human nature was born in human time of a woman, the holy Mother of God. St. Leo the Great explains to us: "And by a new nativity, Christ was begotten, conceived by a Virgin, born of a Virgin, without paternal desire, without injury to the mother's chastity….The origin is different but the nature like; not by intercourse with man but by the power of God was it brought about; for a Virgin conceived, a Virgin bore, and a Virgin she remained" (Sermon 22:2).

Christ ever existed eternally with the Father. St. John of Damascus teaches us: "The body which is born of the holy Virgin is in truth body united with divinity (*Orthodox Faith*, Book 3:5). This is the meaning of "in times past" and "in these later days." Time before the birth of Christ and the time after this time, these days in which we are living. For centuries, time was measured as B.C. "Before Christ" and A.D. "After Christ," not C.E. (Common Era) as is now the "acceptable" tag. The coming of Jesus Christ into human history remains a "before" and an "after" event, regardless of how the world chooses to identify his entrance into human history as Son of God. Jesus asks us but one thing: "But you, who do you say I am?" (Mt. 16:16). You, O Jesus are the power of the Father with whom he "created the universe", who "sustains all things by his word."

"Jesus is indeed, heir of all things." St. Clement of Alexandria teaches us: "The Word, who in the beginning bestowed on us life as Creator when he formed us, taught us to live well when he appeared as our Teacher; that as God he might afterwards conduct us to the life which never ends" (*Exhortation to Heathens*, Ch. 1:7). He that created with the Father, who saved us by the cross, who sent the Comforter among us: he it is who is heir of all things, and it is he whose birth among us we celebrate today.

"Glory to God in the highest and on earth peace to men of good will!" The song of the angels at the birth of our savior should be on our lips and in our hearts this day!

Christ is born! Glorify him!

+NATHANIEL, Archbishop
By the grace of God and the will of the people,
Archbishop of Detroit and The Romanian Orthodox Episcopate of America

Cleveland Inter-Orthodox Nativity Concert - 22nd Performance

Choir performing at St Demetrios Greek Orthodox Church, Rocky River, Ohio

Cleveland's Orthodox Christian community totals about 30 parishes, monasteries and religious organizations. Of course, they represent many ethnic groups, but are all in communion with each other; and, their hierarchs are members of the Assembly of Bishops. Like any other large metropolis, Cleveland is known for its inter-Orthodox cooperation and unity.

In the second half of the 20th century, the community had an Orthodox Federation of the laity, with its own newspaper (*The Spirit of Orthodoxy*), an Inter-Orthodox Youth committee, the Eastern Orthodox Women's Guild, etc. Such organizations are pretty common in the Midwest and Northeast of the USA. They represent the grassroots movement for today's Orthodox quest for unity. Cleveland's Orthodox Clergy Council continues to spearhead local actions of unity, and the Nativity Concert is one of them.

The series of concerts were resumed 22 years ago; and since then, year after year, Fr Remus Grama (St. Mary Romanian Orthodox Cathedral) has remained its organizer and continuator. Except for the Sunday of Orthodoxy, this event is the largest witness of our Orthodox unity in the city. This year, nine parish choirs joined again in the praise of our Lord's Nativity. The program was held at St. Demetrios Greek Orthodox Church in Rocky River, shepherded by the Very Rev. Protopresbyter Jim Dukas. The proceeds from the event are intended to help the Orthodox victims of the violent persecution of Christians in Syria. Among the performing choirs was George Enescu Choir of St. Mary Cathedral, conducted by George Lates. The program is traditionally concluded with a grand finale, which rallies all choirs and the audience. What an uplifting way to spread the light of the spirit of Christmas! Strengthened by this experience, the participants are inspired not only to pray, but to continue to act "for the unity of the faith and the communion of the Holy Spirit".

Observer

OCA Holy Synod ... *Continued from page 3*

office to contact the Reorganization Task Force of the Metropolitan Council to continue its work.

- heard the reports of Archpriest Dr. John Behr and Archpriest Dr. Chad Hatfield, Dean and Chancellor respectively of Saint Vladimir's Seminary, and Archpriest Dr. Steven Voytovich, Dean of Saint Tikhon's Seminary. His Grace, Bishop David of Sitka delivered a report on Saint Herman's Seminary. The hierarchs heard the report of the Board of Theological Education and approved several candidates who had completed Diaconal Vocation programs for ordination.

The members of the Holy Synod will address a letter to all seminaries and formation programs restating their insistence that all candidates must be members of the OCA for three years prior to their acceptance into programs leading to ordination. The hierarchs conveyed their gratitude to Archdeacon Kirill Sokolov, Director of the Diaconal Vocations Program, for his work in preparation for the Board of Theological Education's meetings.

Bishop Mark presided at the celebration of Thursday's Divine Liturgy for the Feast of the Apostle James, after which Bishop-elect Paul and Bishop-elect Daniel were elevated to the dignity of Archimandrite. Prayers were also offered for the late Mr. Gregory Sulich, a long-time Chancery employee, on the first anniversary of his repose.

Special Inter-Orthodox Commission for Preparing Pan-Orthodox Council Completes its Session

(Russian Orthodox Church Department of External Relations - October 4, 2014) On September 30, 2014, the Special Inter-Orthodox Commission for Preparing a Pan-Orthodox Council began its work at the Patriarchate of Constantinople's Ecumenical Center in Chambesy near Geneva. The aim of the meeting was to edit the earlier adopted draft documents of the Holy and Great Council of the Orthodox Church.

The decision to convene the Commission was made by the Meeting of the Primates of Local Orthodox Churches which took place on March 6-9, 2014, in Istanbul.

With the blessing of His Holiness Patriarch Kirill of Moscow and All Russia, the Russian Orthodox Church was represented at this meeting by a delegation led by Metropolitan Hilarion of Volokolamsk, head of the Department for External Church Relations. The delegation included Archpriest Nikolay Balashov, a DECR vice-chairman, and Deacon Anatoly Churyakov, DECR, who acted as interpreter.

Addressing the Commission chaired by Metropolitan John of Pergamon (Patriarchate of Constantinople), Metropolitan Hilarion conveyed greetings and best wishes from His Holiness Patriarch Kirill, noting that His Holiness "in his previous capacity as chairman of the Moscow Patriarchate's department for external church relations, had participated for many years in the preparations of the Pan-Orthodox Council, and today, as Patriarch of Moscow and All Russia, continues paying personal attention to this most important inter-Orthodox topic".

While underlining that "the future Council cannot be called "Ecumenical" and put on the same level with the seven Ecumenical Councils, on which our entire Orthodox faith is built", Metropolitan Hilarion expressed a wish that the Pan-Orthodox Council, which has been in preparation for over fifty years, may become "an event which will unite our Churches and help clarify common positions on some problems of today which have been put on the agenda of the future Council". For this reason the Russian Orthodox Church "attaches great importance to the process of its preparation" and regards as an important task the work of the Special Commission to review the prepared documents, assuming that "what needs to be done is not only editing but also introducing serious changes to make these texts really vital".

In working on the documents dealing with problems of inter-Christians relations, it is necessary to fully take into account "serious changes that have taken place in a whole number of Protestant member communities of the World Council of Churches, as many of them have taken the path of liberalization of the doctrine and moral teaching; we have actually suspended dialogue with many of them". The Council's documents should clearly show that the participation of Orthodox Christians in the work of inter-Christian organizations "is based on our firm conviction that only the Orthodox Church represents the One Holy, Catholic and Apostolic Church", the DECR chairman said.

His Eminence also expressed profound regret that representatives of the Orthodox Church of the Czech Lands and Slovakia were not invited to the Commission's meeting. He expressed hope that the host of the meeting will reconsider this decision; since without it, it is impossible to implement in the proper way the resolutions adopted by the Istanbul Meeting of Primates of Local Orthodox Churches that all the decisions in the process of preparations for the Pan-Orthodox Council should be made on the basis of consensus among the delegations of all the autocephalous Local Churches equal in rights.

On October 3, 2014, the Special Inter-Orthodox Commission for Preparing the Pan-Orthodox Council concluded its session. The Commission reviewed draft documents of the Pan-Orthodox Council on inter-Christian relations, adopted at the 3rd Pan-Orthodox Pre-conciliar Consultation in 1986. The participants in the meeting took into account considerable changes that had taken place in a whole number of Protestant denominations in recent decades.

At its subsequent meetings, the Commission will continue to edit and amend draft documents of the Holy and Great Council of the Orthodox Church.

The Pan-Orthodox Pre-conciliar Consultation, due to be convened next year in compliance with the decision of the Meeting of Primates of the Orthodox Local Churches which was held in March 2014, will consider the results of the Commission's work.

Joint Declaration ... *Continued from page 5*

"May the Lord of peace himself give you peace at all times and in every way. The Lord be with all of you" (2 Thess. 3:16).

From the Phanar, 30 November 2014

Remarks ... *Continued from page 4*

I shall use this staff entrusted today to me to promote the life of the Gospel in this American land. The staff of the episcopate does not represent an authority disconnected from God's mercy and love. I shall lean on this staff in order to listen to everyone and to lead us to work together in unity. I am not disconnected from you, my brother bishops—your wisdom and experience support me, as I support you! I am not disconnected from you, my beloved presbyters and deacons: St Ignatius of Antioch said that the Church functions "in oneness of mind with the Bishop along with the presbyters and deacons in council, serving and guiding the people of God." The bishop can never be separated from the "presbyters... the council of God and as the band of the apostles." When I listen to my priests, I take care to weigh every issue before I give any ruling. My hierarchical presidency functions in a concord of love.

I shall use this staff to proclaim the Gospel and to defend the sacred Canons of the Church, in concert with the Holy Synod of the holy and great Church of Antioch. I shall use this staff to raise up God-loving clergymen to exercise the pastorate in every city, town, and countryside throughout this land. I shall use this staff to lead the education of our clergy, of our laity, and of all seekers who thirst for the living waters. I shall use this staff to unify, to elevate and to dignify the liturgical order of our churches, to plant and raise up monastic life, to establish educational institutions, and to fortify our youth by engaging them in every way.

I shall use this staff to work with the trustees of this Archdiocese with full transparency and administrative integrity in all spiritual, financial and business matters. We must in every detail be worthy of the full "trust" of our faithful in everything we do.

I shall use this staff to guide our Archdiocesan organizations into a fuller achievement of our goals in Christ's service for raising up of the human person-in-community in every way. My great predecessors of thrice-blessed memory have laid an abiding foundation and built up many ministries and organizations. I implore the prayers of St. Raphael, Metropolitan Antony, and our newly-departed Metropolitan Philip. May the Lord remember them in His kingdom!

I shall use this staff to continue their legacy and to widen the scope of our mission to yet other sheep which are not yet of this fold. The pious and devoted faithful ministry of all who serve is blessed by the Lord: Fellowship of St. John, Teen SOYO, the Antiochian Women, and the Order of St Ignatius and our departments and staff. By the Grace of God, I shall lead and guide you with this staff to places of refreshment, to oases of living water where our ministry may continue and thrive in and for the Lord.

I shall use this staff to proclaim the Gospel to every listening ear of the leaders of our country. With my fellow Antiochian brother bishops sharing this pastoral staff with me, we together shall not rest until our apostolic work is done—and the Lord Himself alone knows when that will be!

I shall use this staff to "quell the schisms" which afflict the Church, and to rid the Church of any factionalism. In the holy and great Church of Antioch, we know of no preferred ethnos or language, no preferred human state. We have learned from the Apostles themselves the uniqueness of every human and cultural achievement. Through this apostolic staff, we proclaim the risen Lord who addresses each and every one by name! We know of no difference between cradle and convert; we are all sons and daughters of God through adoption in the baptismal font.

I shall use this staff to bring comfort to our suffering brothers and sisters in our Mother Countries where for 2,000 years we Antiochians lived side by side with other Christians and God-loving people of other faiths. We have lived, struggled, and cried out our simple prayer to God. We here in America will never be separated from our Mother Church, founded by Ss. Peter and Paul! We will use this staff to bring Christ to America, and America to Christ. With this staff we will comfort our suffering brothers and sisters abroad and stand with them. We accept this responsibility, which we are eager to do in any way we can. We will not rest before human dignity is respected and real Peace prevails.

Lastly, I shall use this staff to bring the spiritual, ethical, and moral authority of the Church of Ss. Peter & Paul, "the first to be called Christians," to restore American society and culture as a whole. We of the holy Church of Antioch hold a special understanding of the diversity of North America. Antioch's diversity is even more diverse than America's! In our ancient great city, we lived for centuries with a great multi-cultural life. Roman, Greek, Arab, Aramaic/Syriac, and Islamic cultures lived side by side informing and supporting each other. From the beginning, our Church has consisted of people from diverse cultures. Over the centuries, we have lived together in relative harmony with a few noteworthy exceptions.

Antiochian Orthodox have held a Christian conscience embracing those who are different from us. We lived considering "our neighbor as our life." We bring this, our rich experience, to our lives here with all of the peoples of North America of whom we count ourselves a part. We North Americans are a people who want to make a difference; who love our land and our distinctive heritages. We are not content to be isolated on the world stage, but rather to be present and make a difference for the good. With guidance, and a full witness of the sacred and transfiguring teaching and guidance of the Church, Antiochian Orthodox Christians have a vision and will incarnate it. In the past, we Orthodox have built many foundational or-

Continued on page 12

The Nativity of our Lord God and Savior Jesus Christ

Our Lord Jesus Christ, the Savior of the world, was born of the Most Holy Virgin Mary in the city of Bethlehem during the reign of the emperor Augustus (Octavian). Caesar Augustus decreed that a universal census be made throughout his Empire, which then also included Palestinian Israel. The Jews were accustomed to be counted in the city from where their family came. The Most Holy Virgin and the Righteous Joseph, since they were descended from the house and lineage of King David, had to go to Bethlehem to be counted and taxed.

In Bethlehem they found no room at any of the city's inns. Thus, the God-Man, the Savior of the world, was born in a cave that was used as a stable.

"I behold a strange and most glorious mystery," the Church sings with awe, "Heaven, a Cave; the Virgin the Throne of the Cherubim; the Manger a room, in which Christ, the God Whom nothing can contain is laid." (Irmos of the 9th Ode of the Nativity Canon).

Having given birth to the divine Infant without travail, the Most Holy Virgin "wrapped Him in swaddling clothes, and laid Him in a manger" (Luke 2:7). In the stillness of midnight (Wisdom of Solomon 18:14-15), the proclamation of the birth of the Savior of the world was heard by three shepherds watching their flocks by night.

An angel of the Lord (St Cyprian says this was Gabriel) came before them and said: "Fear not: for behold, I bring you good tidings of great joy, which shall be to all people. For unto you is born this day in the city of David a Savior, Who is Christ the Lord" (Luke 2:10-11). The humble shepherds were the first to offer worship to Him Who condescended to assume the form of a humble servant for the salvation of mankind. Besides the glad tidings to the Bethlehem shepherds, the Nativity of Christ was revealed to the Magi by a wondrous star. St John Chrysostom and St Theophylactus, commenting on St Matthew's Gospel, say that this was no ordinary star. Rather, it was "a divine and angelic power that appeared in the form of a star." St Demetrius of Rostov says it was a "manifestation of divine energy" (Narrative of the Adoration of the Magi). Entering the house where the Infant lay, the Magi "fell down, and worshipped Him: and when they had opened their treasures, they presented Him gifts: gold, and frankincense, and myrrh" (Mt. 2:11).

The present Feast, commemorating the Nativity in the flesh of our Lord Jesus Christ, was established by the Church. Its origin goes back to the time of the Apostles. In the Apostolic Constitutions, from the period 375-380 A.D., it says, "Brethren, observe the feast days; and first of all the Birth of Christ, which you are to celebrate on the twenty-fifth day of the ninth month" (Section 3, 13). In another place, it also says, "Celebrate the day of the Nativity of Christ, on which unseen grace is given man by the birth of the Word of God from the Virgin Mary for the salvation of the world."

In the second century, St Clement of Alexandria also indicates that the day of the Nativity of Christ is December 25. In the third century, St Hippolytus of Rome mentions the Feast of the Nativity of Christ, and appoints the Gospel readings for this day from the opening chapters of St Matthew.

In 302, during the persecution of Christians by Maximian, 20,000 Christians of Nicomedia (December 28) were burned in church on the very Feast of the Nativity of Christ. In that same century, after the persecution when the Church had received freedom of religion and had become the official religion in the Roman Empire, we find the Feast of the Nativity of Christ observed throughout the entire Church. There is evidence of this in the works of St Ephraim the Syrian, St Basil the Great, St Gregory the Theologian, St Gregory of Nyssa, St Ambrose of Milan, St John Chrysostom and other Fathers of the Church of the fourth century.

St John Chrysostom, in a sermon which he gave in the year 385, points out that the Feast of the Nativity of Christ is ancient, and indeed very ancient. In this

same century, at the Cave of Bethlehem, made famous by the Birth of Jesus Christ, the empress St Helen built a church, which her mighty son Constantine adorned after her death. In the Codex of the Emperor Theodosius from 438, and of the emperor Justinian in 535, the universal celebration of the day of the Nativity of Christ was decreed by law. Thus, Nicephorus Callistus, a writer of the fourteenth century, says in his History that in the sixth century, the emperor Justinian established the celebration of the Nativity of Christ throughout all the world.

Patriarch Anatolius of Constantinople in the fifth century, Sophronius and Andrew of Jerusalem in the seventh, Sts John of Damascus, Cosmas of Maium and Patriarch Germanus of Constantinople in the eighth, the Nun Cassiane in the ninth, and others whose names are unknown, wrote many sacred hymns for the Feast of the Nativity of Christ, which are still sung by the Church on this radiant festival.

During the first three centuries, in the Churches of Jerusalem, Antioch, Alexandria and Cyprus, the Nativity of Christ was combined together with the Feast of His Baptism on January 6, and called "Theophany" ("Manifestation of God"). This was because of a belief that Christ was baptized on the anniversary of His birth, which may be inferred from St John Chrysostom's sermon on the Nativity of Christ: "it is not the day on which Christ was born which is called Theophany, but rather that day on which He was baptized."

In support of such a view, it is possible to cite the words of the Evangelist Luke who says that "Jesus was about thirty years of age" (Luke 3:23) when He was baptized. The joint celebration of the Nativity of Christ and His Theophany continued to the end of the fourth century in certain Eastern Churches, and until the fifth or sixth century in others.

The present order of services preserves the memory of the ancient joint celebration of the Feasts of the Nativity of Christ and Theophany. On the eve of both Feasts, there is a similar tradition that one should fast until the stars appear. The order of divine services on the eve of both feast days and the feast days themselves is the same.

The Nativity of Christ has long been counted as one of the Twelve Great Feasts. It is one of the greatest, most joyful and wondrous events in the history of the world. The angel said to the shepherds, "Behold, I bring you good tidings of great joy, which shall be to all people. For unto you is born this day in the city of David a Savior, Who is Christ the Lord. And this shall be a sign unto you: you shall find the babe wrapped in swaddling clothes, lying in a manger. Then suddenly there was with the angel a multitude of the heavenly hosts, glorifying God and saying: Glory to God in the Highest, and on earth peace, good will toward men." Those who heard these things were astonished at what the shepherds told them concerning the Child. And the shepherds returned, glorifying and praising God for all the things that they had heard and seen" (Luke 2:10-20).

Thus the Nativity of Christ, a most profound and extraordinary event, was accompanied by the wondrous tidings proclaimed to the shepherds and to the Magi. This is a cause of universal rejoicing for all mankind, "for the Savior is Born!"

Concurring with the witness of the Gospel, the Fathers of the Church, in their God-inspired writings, describe the Feast of the Nativity of Christ as most profound, and joyous, serving as the basis and foundation for all the other Feasts.

Christ is Born! Glorify Him!

From the website (oca.org) of the Orthodox Church in America.

Remarks ... *Continued from page 4*

ganizations. While this is good, it is not the end-goal, but only part of the process. Now we emphasize that the manifest glory of our Lord and God and Savior Jesus Christ urges us onwards toward new possibilities. I seek your cooperation in all the many facets of our pressing pastoral work to reconcile all North Americans to God.

I commend you all to the grace of Our Lord and God and Savior Jesus Christ. With this staff, I shall live with you and die with you, in order that we may all achieve the life that is true Life, Jesus Christ, to Whom be glory with His Father without beginning, and His all-holy, good and life-creating Spirit, now and ever, and unto ages of ages. Amen.

This speech as well as a speech by Patriarch John X and a conversation with both hierarchs is available in audio format on the website of Ancient Faith Radio (http://www.ancientfaith.com/specials/the_antiochian_orthodox_church).

> "*The Nativity Forty-day Fast represents the fast undertaken by Moses, who, having fasted for forty days and forty nights, received the Commandments of God, written on stone tablets. And we, fasting for forty days, will reflect upon and receive from the Virgin, the living Word - not written upon stone - but born, incarnate, and we will commune of His Divine Body.*" - St. Symeon of Thessaloniki

BE A FRIEND OF SOLIA

Send your donation to:
Romanian Orthodox Episcopate
PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240 USA
or make your year-end tax deductible donation online at:
http:www.roea.org/donate.html

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTER

Protopresbyter Mirone Klysh,Winnipeg, MB $300.00
(30th Anniversary Archbishop Nathaniel's Enthronement)
Carrie Steski, Winnipeg, MB.....$250.00
Atty Daniel Miclau, Strongsville, OH $200.00
John & Lucy Pop, Northbrook, IL.....$150.00
V Rev Fr Leonte & Psa Mary Copacia, Jr, Shelby Twp, MI.....$100.00
M/M Victor Dinu, Skokie, IL $100.00
Dumitru & Valentina Bodiu, West Bloomfield, MI $50.00
George & Elizabeth Oancea, Jackson, MI $50.00

GENERAL DONATIONS

St Parascheva Mission, Laval, QC (Hierarch Travel Expense) $1,000.00
Holy Trinity, Youngstown, OH (Hierarch Travel Expense) $500.00
M/M Alex Mindea, Morton Grove, IL.....$500.00
Rev Dr Nicolae & Psa Rodica Stoleru, Montreal, QC (Vicar Travel Expense).....$348.43
Deacon/Mrs Dan Chirtu, Aurora, ON $100.00
(30th Anniversary Archbishop Nathaniel's Enthronement)
Holy Resurrection, Warren, OH.....$100.00
Florence Westerfield, Warren, MI $30.00
Marcella Bourean, Warren, MI $20.00
Carrie Steski, Winnipeg, MB.....$20.00
M/M Mircea Subu, Bloomfield Hills, MI $5.00

MEMORIAM

Mike & Cecelia Dupereailt, Regina, SK (IMO Virginia Popescul) $150.00
Lee Galant, Calgary, AB (IMO Virginia Popescul) $150.00
Marie Farca, Yardley, PA (Museum Fund – IMO Catherine Cataldi) $50.00
Veronica Branea, Banning, CA (IMO Aurel Branea) $25.00
Dr Gary Scavnicky, Troy, MI (IMO Mary Tilea) ...$25.00
Dr Gary Scavnicky, Troy, MI (IMO Virginia Popescul) $25.00

2014 EPISCOPATE ASSESSMENT

St George, Canton, OH.....$5,880.00
Descent of the Holy Spirit, Warren, MI $2,200.00
St Nicholas, Montreal, QC $2,070.00

2014 SPECIAL ASSESSMENT

St Nicholas, Montreal, QC $500.00
St Stephen Mission, St Petersburg, FL $500.00

2015 EPISCOPATE ASSESSMENT

St Elias, Ellwood City, PA.....$3,675.00
Holy Resurrection, Warren, OH.....$2,325.00
Holy Cross, Hermitage, PA.....$1,000.00

A.C.E. FUND

Protopresbyter & Psa Dan Nenson, Regina, SK ...$100.00
Carrie Steski, Winnipeg, MB.....$30.00

MISSION FUND

St Dimitrie, Easton, CT (St Dimitrie Mission Endowment Fund) $400.00
Descent of the Holy Spirit, Merrillville, IN $300.00
St Dimitrie Ladies Auxiliary, Easton, CT (St Dimitrie Mission Endowment Fund) $200.00
Robert J Nicola, Trumbull, CT (St Dimitrie Mission Endowment Fund) $100.00
Carrie Steski, Winnipeg, MB.....$55.00

HELP A MISSION
MISSION KITS NEEDED

Please consider a year-end, tax-deductible gift to purchase basic items needed by newly-established Mission parishes to function liturgically. Mission kits consist of the following items: Set of Priest's vestments, set of holy vessels, censer, Gospel book (Romanian & English), Blessing cross, Baptismal kit, Wedding crowns, Liturgy book, Book of Needs, Book of Hours, Vespers book, Matins book, Epistle book (Romanian & English), Triodion, Pentecostarion, Epitaphion. One Kit, which includes all of the above items, may be purchased for approximately $1,500. However, any amount you are able to offer, combined with the offerings of others, will help provide the needed items.

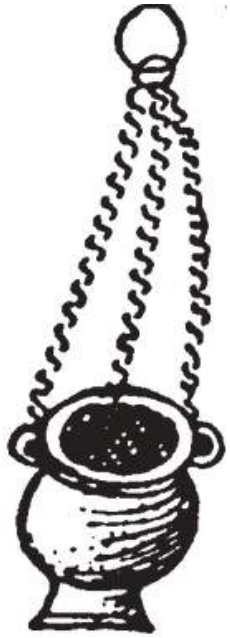

Please send your donation to: Romanian Orthodox Episcopate of America, PO Box 309, Grass Lake MI 49240-0309 with the notation: "Mission Kit". You may also call the Episcopate Office at (517) 522-4800 ext. 205 to put your donation on your credit card, or visit the Episcopate's website at http://www.roea.org/donate.html and donate online with your credit card or PayPal account.

MOVING?

Send your old and new addresses to:
SOLIA, PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240 USA
or e-mail to: addresses@roea.org

Scrisoare Pastorală 2014
Naşterea Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului Nostru Iisus Hristos

Hristos Se Naște! Măriți-L!

"În multe rânduri şi›n multe feluri grăindu-le Dumnezeu odinioară părinţilor noştri prin profeţi, în zilele acestea de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul, pe Care L-a pus moştenitor a toate, prin Care şi veacurile le-a făcut Fiind El strălucirea slavei Sale şi chipul fiinţei Sale, şi pe toate ţinându-le cu cuvântul puterii Lui…"

(Evrei 1,1-3)

Preaiubiților noștri fii și fiice duhovnicești,
Preacucernicului cler, preacuvioșilor monahi și monahii și binecredincioșilor creștini,
ai de Dumnezeu-păzitei noastre episcopii,

Har și Pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Iisus Hristos,
iar de la noi, arhierești binecuvântări!

Pentru noi, cei muritori, trecerea timpului este importantă. Totul omul este conștient de schimbările care vin cu trecerea timpului...răsăritul sau apusul soarelui, trecerea anotimpurilor, curgerea anilor vieții – nașterea și moartea omului. Cu toții știm că a fost un timp în care nu eram pe acest pământ și că veni timpul când noi nu vom mai fi.

Sfântul Apostol Pavel, în epistola catre Evrei, menționează etape ale timpului, a căror înțelegere este de o importanță majora pentru fiecare dintre noi, și anume, "creerea universului," "în vremurile cele din urmă," "în cele de demult," iar în Cartea Facerii auzim chiar din primele cuvinte, "Intru început, Dumnezeu a fîcut cerul și pământul" (Facere 1,1). Aceste mențiонări ale timpului ne aduc aminte de lucrarea dumnezeiască a creației, care "pe toate le ține cu cuvântul puterii Lui." Sfântul Ioan Evanghelistul mărturisește că "la început a fost Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul" (Ioan 1,1) Cuvântul este Hristos "care a venit în lume să mântuiască pe cei păcătosi, dintre care cel dintâi sunt eu" (1 Timotei 1,15). De la facerea omului și până la a doua venire a lui Hristos, la "viața veacului ce va să fie," Dumnezeu ne vorbește nouă, fiilor săi, despre mântuirea pe care ne-a pregătit-o.

Ne aduce aminte deci Sfântul Apostol Pavel că Dumnezeu este prezent și lucrează neîncetat în creație și că ne comunică nouă tuturor darurile sale prin harul Său. Dumnezeu "a grăit odinioară părinților nostri," adică, El a fost și este prezent în societatea umană și o face prin diferite feluri, nu în ultimul rând, prin faptul că ne-a grăit și ne grăiește veșnic prin proorocii Săi. Dar toată această comunicare a fost parțială. Planul lui Dumnezeu de mântuire nu a fost descoperit înainte de plinirea vremii. Dupa cum adeverește Sfântul Apostol Pavel, că a fost un timp "înainte" și unul "după."

Timpul de dinainte a fost atunci când Dumnezeu ne-a grăit prin prooroci, spunându-ne că El Însuși va veni în lume. Isaia, proorocul, Îl numește "Emanuel" sau "Dumnezeu este cu noi" (Isaia 7,14), iar Fericitul Augustin ne spune că "toate acele texte pe care evrei le au" (Comentariu la Psalmi 56) sunt profeții care au fost făcute inainte de venirea Domnului, înainte de nașterea Sa, și pe care, El, le împlinește doarece toate aceste profeții au fost și sunt despre El.

Proorocii au fost oameni din popor, aleși să facă cunoscut planul de mântuire a lui Dumnezeu, dar ei atunci au stiut numai ceea ce le-a fost descoperit să vestească. Dar nouă, Dumnezeu ne-a vorbit direct, prin însuși Fiul Sșu care este "moștenitor întru toate ale sale" și care "ține toate cu puterea cuvântului Său." Adică, Cuvântul, Hristos Domnul, ține lumea aceasta în care trăim, același cuvânt

prin care toate s-au facut întru început.

Iisus Hristos, Fiului lui Dumnezeu, este strălucirea Slavei Tatălui, aceeași slavă pe care El, Însuși, le-a descoperit-o sfinților Săi Apostoli pe muntele Taborului, "lumina lină a sfintei Slave." El este ca și Tatăl și este "imaginea chipului Său," Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat, Lumină din Lumină, născut din Tatăl mai înainte de veci" ne spune Crezul. Aceasta ne arată clar că Hristos nu este un profet care ne vorbește despre ceea ce i-a fost descoperit a spune, pentru că El Însuși este sursa relevației planului de mântuire a lui Dumnezeu, El este Cuvântul, Fiul, cel ce ține toate prin puterea cuvântului.

Deși proorocii au vestit cele descoperite lor de Dumnezeu despre planul mântuirii Sale pentru omenire, Dumnezeu S-a descoperit mai complet la "plinirea vremii." In istoria omenirii, plinirea vremii a fost atunci când Dumnezeu a chemat și invitat omul să conlucreze la făptuirea unui eveniment unic. Aceasta invitație a fost bine-primită de către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, Maica Domnului, care a purtat în pântecele său și a adus în lume, pe Fiul, Cel din Veac Născut al lui Dumnezeu, pe Iisus Hristos, Domnul nostru.

Vremurile mai de apoi sau "zilele cele din urmă" este timpul după nașterea trupească a Domnului, timpul în care noi trăim, "aceste zile din urmă" când Dumnezeu ne grăiește nouă direct prin Fiul Său și Domnul nostru Iisus Hristos. Dumnezeu Insuși a venit între oameni, "fiind născut din Fecioară de la Duhul Sfânt."

Hristos, Fiului Omului, a binevoit să se nască între oameni și pentru oameni. Proorocii, barbați și femei, au fost născuți într-un anumit timp în istorie, precum și Hristos în umanitatea Sa s-a născut în lume, în timpul istoric, luând trup din Sfânta Fecioară, Născătoare de Dumnezeu. Sfântul Leon cel Mare ne explica acest lucru, "și printr-o naștere nouă, Hristos s-a născut din pântecele Fecioarei, fără dorință bărbătească și fără a strica fecioria maicii Sale... Orginiea este diferită dar firea aceeași...nu prin legătură trupească ci prin puterea lui Dumnezeu a fost făcut aceasta...pentru că fecioara a luat în pântece, fecioara a purtat și fecioară a rămas" (Cuvântări 22,2).

Hristos a fost din veac cu Tatăl, precum ne spune Sfântul Ioan Damaschin, "Trupul cel născut din Sfânta Fecioară este cu adevărat trup unit cu dumnezeirea" (De Fide Orth. 3,5). Acesta este înțelesul cuvintelor "vremurile cele mai de apoi" sau "aceste zile din urmă." Timpul dinainte de nașterea trupească a lui Hristos, Domnul, și timpul de după această naștere, aceste vremuri în care noi azi trăim. Lumea a numărat veacurile ținând cont de acest lucru, "înainte de Hristos" și "după Hristos," și nu cu denumirea seculară, "era comună," cum este acum folosit. Venirea lui Hristos în lume, în istorie, rămâne un eveniment unic, cu un "înainte" și un "după" chiar dacă societatea de azi nu recunoaște acest lucru al întrării în timp a Fiului lui Dumnezeu. Pe noi Hristos ne întreabă un singur lucru, "Voi, Cine spuneți că sunt Eu?" (Matei 16,6). Iar noi trebuie să credem și să răspundem, "tu ești Hristoase, puterea lui Dumnezeu Tatăl cu care împreună toate s-au facut în lumea aceasta și care toate le ți cu puterea cuvântului."

Hristos este cu adevărat "moștenitor a toate" precum spune Sfântul Clement Alexandrinul, "Cuvântul, care întru început ne-a dăruit nouă viața ca cel Creator când ne-a plăsmuit, ne-a învățat să viețuim cum se cuvine când a venit nouă ca Invățător, și ca Dumnezeu apoi să ne conducă spre viața veșnică" (Scrisoare catre Pagani 1,7). Cel Care a creat împreună cu Tatăl, Care ne-a mântuit pe Cruce, Care ne-a trimis nouă Mângâietor, este cel Care este moștenitor a toate și este Acela a Cărui naștere astăzi o binevestim.

"Slava întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, iar între oameni bunăvoire!"

Cântarea îngerilor la nașterea Mântuitorului să răsune și din inimile noastre în această zi!

Hristos se naște! Măriți-L!

+ NATHANIEL,
Din mila lui Dumnezeu și voința poporului
Arhiepiscop de Detroit și al Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada

Aniversarea a 60 de ani și Resfințirea bisericii Parohiei "Sfântul Gheorghe" din Toronto

O nouă filă în istoria Bisericii Ortodoxe Române "Sf. Gheorghe" din Toronto s-a înscris în zilele de sâmbătă 20 și duminică 21 septembrie, 2014, când s-a aniversat împlinirea a 6o de ani de la întemeierea ei și s-a resfințit locașul de cult nou-renovat în ultimii ani, mărturie vie de trăire a credinței noastre strămoșești adusă din România pe aceste meleaguri, formând o nouă vatră românească.

Întemeierea unei biserici reprezintă atât un act liturgic, dar și unul filantropic, uman, deoarece biserica este locul unde se săvârșesc Sfintele Taine, și în același timp, spațiul în care se cultivă viața morală și unde se desfășoară procesul de umanizare și îndumnezeire a omului. Biserica, ca instituție divino-umană, este sursă de putere și mântuire, izvor de iubire și actualizare a întrupării Domnului nostru Iisus Hristos printre noi. Pentru noi cei care trăim departe de patria mamă, Biserica a căpătat și o nouă dimensiune, ea reprezentând o legătură de suflet cu tradițiile și obiceiurile strămoșești, cu limba și cultura noastră, cu tot ceea ce înseamnă "acasă."

Parohia Sfântul Gheorghe, prima comunitate românească și bisericească în Toronto, s-a înființat în anul 1954 de către părintele Nicolae Zelea și bunii români veniți imediat după cel de-al ll-lea război mondial. Se cuvine să menționăm că, românii din Toronto au susținut întemeierea și altor comunități bisericești și, prin slujirea plină de devotament a Părintelui Nicolae Zelea, au luat naștere și alte parohii ortodoxe românești, precum "Sfântul Ioan Botezătorul" din Kitchener (1967), "Sfânta Cruce" din London (1987) și "Sfântul Nicolae" din Ottawa (1989), toate aflate în provincia Ontario, Canada, jub oblăduirea canonică a Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada.

La 16 septembrie 1990, a fost instalat Preacucernicul Părinte Ioan Bunea, actualul preot paroh, de către Înalt Preasfințitul Părinte Arhiepiscop Nathaniel. Pe parcursul celor 24 de ani care au trecut de atunci, comunitatea a crescut, iar viața religioasă, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, a cunoscut o perioadă înfloritoare, parohia noastră devenind un adevărat simbol al ortodoxiei românești ce contribuie la păstrarea religiei, culturii și tradițiilor strămoșești în comunitatea românilor de pe aceste meleaguri.

Pe lângă activitatea religioasă și culturală, s-a renovat întreaga clădire a bisericii, toate lucrările de renovare și înnoire a bisericii noastre fiind inițiate și coordonate de Părintele Paroh Ioan Bunea, prin dragostea și contribuția tuturor celor care din inimă au ajutat prin generoase donații sau prin efort și muncă fizică. Părintele Ioan Bunea, nu numai că a inițiat aceste lucrări, dar a și participat activ la executarea lor, prin muncă voluntară, alături de membrii familiei sale și de alți enoriași.

Între anii 1997 si 1999 întreaga biserică a fost împodobită cu pictură murală în stil tradițional bizantin de către iconograful Nicolae Enachi din Toronto. În același registru iconografic, imaginea locașului nostru de rugăciune s-a întregit prin montarea la sfârșitul anului 2002, a noului iconostas realizat după un proiect aparținând părintelui paroh Ioan Bunea, lucrat de sculptori din regiunea Tîrgu Neamț.

Lucrări aferente s-au executat în interiorul bisericii: soleea de granit, pardoseala din plăci de porțelan, lambriuri de granit și marmură, precum și montarea Sfintei Mese din altarul Bisericii, dulapurile altarului lucrate în lemn de stejar, toate acestea concepute de părintele Bunea și cu ajutorul voluntar și donațiile membrilor și susținătorilor parohiei. S-a definitivat și proiectul de extindere a clădirii Bisericii în părțile de nord și vest. Executarea acestor lucrări a început în anul 2005. Imaginea exterioară a bisericii a fost cu totul schimbată printr-o nouă fațadă în partea de nord, dar și prin înălțarea celor trei turle executate în stil ortodox deasupra acestei noi intrări.

S-au creat astfel și noi spații interioare aferente (frumos decorate cu icoane donate de fondatorii acestei parohii și recondiționate), s-au renovat scările interioare, și s-a instalat și un lift modern pentru a veni în ajutorul celor mai în vârstă, a celor bolnavi sau a celor cu copii mici. Se cuvine să remarcăm ajutorul acordat la executarea lucrărilor, în calitate de președinți ai Consiliului Parohial, de pr. diacon Dan Chirtu, Ioan Haba și Petru Dalea.

Bucuria aniversării celor 60 de ani de viață ortodoxă românească la Toronto a fost încununată de prezența ierarhilor noștri, Înalt Preasfințitul Părinte Arhiepiscop NATHANIEL și Preasfințitul Părinte Episcop Vicar IRINEU, împreună cu părintele Vicar Dan Hoarște, părintele Vicar David Oancea și părintele arhidiacon Sebastian Dumitrașcu de la centrul eparhial de la Vatra Românească, care, înconjurați de soborul de preoți din zona Metro Toronto, părintele protopop Ionel Cudrițescu, părinții Ciprian Pașca, John Richardson, Eugen Revencu, Dumitru Ichim și diacon Dan Chirtu au resfințit biserica și au binecuvântat jertfele și strădaniile membrilor parohiei, de la întemeiere și până astăzi. La Vecernia aniversară au participat și preoții Vasile Aileni, Ștefan Morariu, Dumitru Țencaliuc și Cornel Șirjță.

Cont. la pag 24

Scenes From the 30th Anniversary of Enthronement of His Eminence, Archbishop Nathaniel

St. George Cathedral, Southfield MI Nov. 8, 2014

Photos courtesy of John Nicolae

Cuvânt de suflet - Crăciun 2014

BUCURIA ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

"Cine nu se uimește de Dumnezeu, acela nu a cunoscut pe Dumnezeu."

Iubiți Frați și Surori în Hristos,

Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos este prin excelență evenimentul din istoria mântuirii care aduce cea mai mare bucurie în sufletele și în casele credincioșilor. Dacă la Paște bucuria vine după o săptămână de tristețe din cauza pătimirilor îndurate de Domnul nostru Iisus Hristos, Crăciunul nu este umbrit de nici o urmă de tristețe și este trăit din plin ca sărbătoare a bucuriei de copii și de părinți deopotrivă.

Izvorul bucuriei noastre este însuși Dumnezeu, Care nu a îngăduit ca neamul omenesc să rămână chinuit de diavol pentu totdeuna și ne-a trimis Mântuitor, chiar pe Fiul Său, făcut om, ca pe toți cei ce suntem asemenea Lui dupa omenitate să ne ridice împreună cu El la ceruri. Coborârea lui Dumnezeu pe pământ prin Fiul Său este manifestarea în plan văzut a iubirii milostive a lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne învață ca la baza întrupării Fiului lui Dumnezeu stă iubirea, atributul principal al lui Dumnezeu. „Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a trimis pe Fiul Său în lume", iar continuarea textului Evangheliei ne liniștete sufletele cu nădejdea mântuirii: „ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică." După spusele aceluiași evanghelist, Sfântul Ioan, cei care il primesc pe Hristos ca Mântuitor și cred în Dumnezeirea Lui, nu vor fi osândiți la judecată, ci vor trece în Împărăția lui Dumnezeu alături de sfinți fără a fi supuși judecății.

Dumnezeu ne învață în ziua Crăciunului ca adevărații Săi fii trebuie să dea dovadă de dragoste frățească și de smerenie: dragoste după modelul Său, care a binevoit a trimite în lume pe Fiul, fără a se gândi numai la Sine și fără a păstra dragostea intratrinitară închisă în Sine, ci deschizându-o spre oameni; iar smerenie, după modelul Fiului, Care, deși Dumnezeu după fire, nu a refuzat să se facă și om, ci a coborât la făpturile căzute, asemenea robului, ca să-i ridice pe toți împreună cu El la Împărăție.

Bucuria Crăciunului are în primul rând un sens soteriologic, pentru că vine în lume Mântuitorul lumii, care va scăpa omenirea de păcat. În al doilea rând, bucuria este trăită de Crăciun ca o manifestare a dragostei între oameni după modelul dat nouă de Dumnezeu, iar această dragoste se exprimă mai ales prin gestul de a face daruri celor dragi. Fiecare om joacă rolul de Mos Craciun și este dator să joace acest rol deoarece facând aceasta imită pe Dumnezeu Tatăl, Care a făcut primul și cel mai mare Dar omenirii: Pruncul Mântuitor. Astfel, Hristos devine darul veșnic făcut nouă de Dumnezeu, iar acest dar vine în lume aducând multe alte daruri: iertarea păcatelor, biruirea morții, vindecarea bolnavilor, învierea morților și nenumărate alte binefaceri despre care ne vorbesc sfinții Evanghelești. De aceea, cu ocazia Crăciunului, înainte de a aștepta daruri, ar trebui ca noi să fim primii care dăruim. Darul, ca manifestare a dragostei frățești face ca starea noastră de bucurie să nu rămână doar pentru sine, ci să se răspândească și la ceilalți. Bucuria deplină nu vine atunci când mă bucur doar eu și altul este în lipsuri, ci când eu mă bucur și îi fac și pe alții să simtă aceeași bucurie.

Cu adevărat, Nașterea Domnului poate fi socotită sărbătoarea dragostei divine și învingerea egoismului din sufletele noastre. Încă din momentul Nașterii Domnului, cosmosul nu a rămas dator, ci a răspuns cu darurile sale la darul primit de la Dumnezeu: pământul a oferit peștera, îngerii cântarea de bucurie, magii darurile, iar darul oferit lui Dumnezeu din partea întregii umanități a fost Preasfânta Fecioară Maria, care va deveni prin harul Duhului Sfânt: Născătoare de Dumnezeu, Maică și Fecioară.

Bucuria Crăciunului se simte cel mai bine în cadrul Sfintei Liturghii, pentru că Liturghia este slujba la care îngerii slujesc în chip nevăzut cu preoții jertfa cea fără de sânge, iar ei au fost cei care au răspândit în lume bucuria nașterii cântând primul colind „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire" și au anunțat bucuria Nașterii Domnului păstorilor din jurul Betleemului: „Iată vă binevestesc vouă bucurie mare că vi s-a născut Mântuitor, care este Hristos Domnul." Deci, participarea la Liturghia din ziua praznicului înseamnă împărtășirea aceleiași bucurii pe care îngerii au avut-o la Nașterea Pruncului Sfânt.

Momente de bucurie oferă oamenii de Crăciun prin vestirea Nașterii Domnului. Cei care colindă se aseamănă îngerilor și aduc bucurie în casă. Asa se explică faptul că obiceiul colindatului a reușit să treacă în al treilea mileniu de existență fără a-și pierde valoarea, pentru că fiecare an reprezintă un „astăzi" continuu, iar pruncul Hristos se naște de fiecare dată, aduce mereu bucurie oamenilor și le reîmprospătează nădejdea veșniciei.

Cu ocazia Crăciunului, toate familiile din lume au motiv de bucurie, mai ales cele sărace. În casele sărace pătrunde mai bine speranța în ziua de Crăciun și își face loc credința că Dumnezeu nu îi uită niciodată pe oameni, ci le poartă de grijă. Iisus s-a născut într-o familie modestă, Iosif și Maria au rătăcit mult timp prin Betleem până să găsească loc de odihnă, însă cu toate acestea Dumnezeu a binecuvântat această familie și au primit cel mai mare dar, dorit de orice familie de pe pământ: un Prunc Dumnezeiesc, care va șterge păcatele lumii. Gândind la acest lucru, în casele sărace nu ar trebui să fie urmă de tristețe în ziua Crăciunului,

Cont. la pag 20

Sfântul Proclu, Episcop de Cizic, Omilii la Naşterea Domnului..

"Taina cea netâlcuită a dumnezeirii şi omenităţii, naşterea fără dureri, o întrupare care a dat formă celui fără formă, naştere străină, început şi totodată fără de început celui născut. Pe de o parte, în ceea ce priveşte omenitatea s-a făcut început, iar pe de altă parte, dumnezeirea a rămas fără de început, chipul a luat chip şi Sfânta Treime nu S-a înmulţit în pătrime unirea celor două firi şi naşterea unui singur fiu, unirea neamestecată a Cuvântului şi trupului, şi Cel născut cu trupul Dumnezeu este de la Tatăl iar de la mine om este, O, taină înfricoşătoare şi străină Cine a mai văzut vreodată că Împăratul a purtat chipul blestemului. Sau ar putea vreodată ochiul cuprinde soarele întreg? Dar trupul, ar putea altcândva să fie unit după fire cu Dumnezeu în chip neschimbat, dacă nu ieri? Când Sfânta Fecioară pântecele a împrumutat, iar Cuvântul prin auz a intrat, iar Duhul cel Sfânt a plăsmuit templul cel viu, iar cel Preaînalt în chipul robului s-a deşertat pe Sine. Dar taina dumnezeieştii iconomii a purtat-o pântecele Fecioarei, o pântece mai lat decât cerurile. O, naştere care ai purtat mântuirea! O pântece de lut şi cămară de nuntă a Creatorului! O, Naştere izbăvitoare a păcatului lumii. O! taină al cărei chip este cu neputinţă a-l tâlcui! O! naştere, dar nu început al existenţei lui Dumnezeu, nu schimbare a fiinţei, nu micşorare a puterii, nu despărţire de Cel ce fără de început s-a născut, ci unirea lui Dumnezeu şi cu trupul, în împreunarea firilor, binecuvântarea naşterii, venirea lui Dumnezeu, taina cea din veac ascunsă în Dumnezeu, taina nedespărţirii firilor, dezlegarea blestemului, ridicarea osândei şi existenţa cea fără de început a Fiului celui Unul născut, şi naşterea din fecioară după trup şi închinarea de la toată zidirea şi dăruind şi binevestind poporului întreg, Lui fie slava în vecii vecilor. Amin."

Alegerea Delegaților la Congresul Episcopiei 2015-2016

Delegații laici și alternanții/supleanții care vor reprezenta parohia la Congresul Anual al Episcopiei vor fi aleși de către Adunarea Generală a parohiei, pentru o perioadă de doi ani. Cei care au fost deja delegați sau alternanți pentru două mandate consecutive de cate doi ani, nu mai au dreptul de a fi aleși pentru un al treilea mandat consecutiv. (Doar Consiliul Eparhial, nu parohia, poate face excepții la această regulă,atunci când sunt motivații bine întemeiate. Nu este în competența consiliului parohial să aleagă delegați și alternanți/supleanți, conform Statutelor Episcopiei, Art. IX, Sec. 2 (g).)

Fiecare parohie este reprezentată în Congresul Episcopiei de către preotul său paroh sau administratorul și de doi delegați laici sau alternanții/supleanții acestora, aleși de către Adunarea Generală a parohiei pentru un termen de doi ani. Pentu a fi ales ca delegat sau alternat la Congres, este necesar a fi membru al parohiei pentru cel puțin un an.

Dupa alegere, lista delegaților și alternanților/supleanților, validată de semnătura președintelui și secretarului Adunarii Generale, va fi trimsă la Cancelaria Episcopiei. Nu pot fi aleși doar alternanți/supleanți în locul delegaților, se aleg cei doi delegatii și cei doi supleanți, dar nu invers. Dacă o persoană crede că nu poate participa la Congres atunci este bine să nu candideze și să accepte alegerea ca delegat sau alternant.

Misiunile Episcopiei nu au reprezentare de delegați la Congres. Dar, conform deciziei Congresului Episcopiei din anul 2014, toate misiunile care au 5 ani de eixtență sau mai mult, devin parohii de la începutul anului 2015 și au dreptul de a alege doi delegați și doi alternanți/supleanți pentru a participa la Congres.

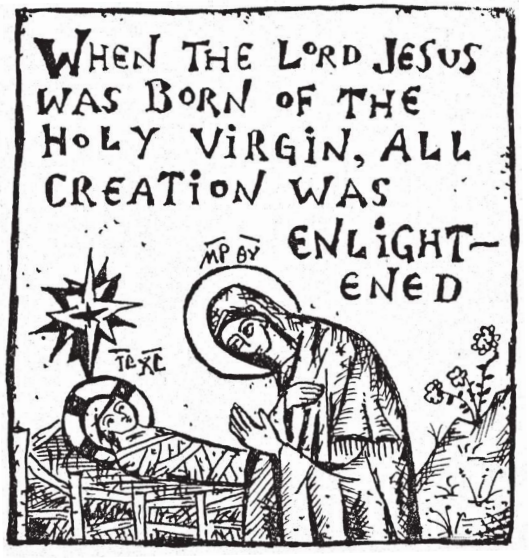

Vizită pastorală şi slujbă arhierească în Parohia „Înălţarea Domnului-Cuvioasa Parascheva” – Montréal

În ziua de 18 octombrie 2014, parohia „Înălţarea Domnului–Cuvioasa Parascheva” din Montréal a trăit o triplă sărbătoare: hramul de toamnă al bisericii, implinirea a zece ani de la înfiinţarea comunităţii şi respectiv Acoperirea ipotecii („burning mortgage”), pentru dobândirea în proprietate a sfântului locaş şi a spaţiului aferent.

Liturghisirea din această mare zi de prăznuire a avut protia Înaltpreasfintitului Parinte Arhiepiscop Nathaniel, chiriarhul Episcopiei Ortodoxe Romane din America si Canda cu sediul la „Vatra Românească”, înconjurat de către cei doi recent aleşi Vicari eparhiali, în persoanele Preacucernicul Parinte Arhidiacon David Oancea şi Preacucernicul Parinte Dan Hoarste, de Preacucernicul Protoiereu Ionel Cudriţescu al Canadei şi de preoţii oaspeţi, Preacucernicii Parinti Liviu Alexandrescu, Gabriel Alexe, Adrian Manea. A fost prezent de asemenea, Excelenţa sa Victor Socaciu, Consulul României la Montréal.

Chiriarhul nostru a fost întâmpinat în sunet de clopot şi intonându-i-se „Imnul arhieresc” iar îmbrăcarea sa în veşminte, pentru liturghisire, s-a făcut în mijlocul bisericii, în faţa credincioşilor. Predica zilei a fost rostită de către Preacucernicul Parinte Liviu Alexandrescu, parohul bisericii „Buna Vestire.” La finele liturghisirii Inaltpreasfintitul Parinte Arhiepiscop Nathaniel a adresat cuvinte calde şi părinteşti, de omagiere şi mângâiere, enoriaşilor şi întregii obşti împreună rugătoare

La solemna slujbă ce s-a săvârşit, s-au adus mulţumiri lui Dumnezeu care a încălzit inimile enoriaşilor şi i-a îndemnat la jertfelnicie, astfel încât proprietatea dobândită a devenit pentru totdeauna loc statornic şi potrivit reculegerii şi rugăciunii şi deopotrivă colţ de pământ românesc.

Părintele paroh Nicolae Stoleru a adus mulţumiri tuturor părtaşilor la această întreită solemnitate şi bucurie şi a oferit daruri simbolice Înaltpreasfinţiei Sale, precum şi persoanelor oficiale prezente.

Sărbătoarea a continuat cu o bogată agapă, organizată de către familia preşedintelui Consiliului Parohial, Mihai-Constantin Bârsan, împreună cu prietenii.

Istoria comunităţii ortodoxe româneşti montrealeze „Înălţarea Domnului-Cuvioasa Parascheva” va fi semnificativ marcată de această solemnă, plăcută şi memorabilă zi de prăznuire.

Asistent

Cuvânt de Suflet ... *Cont. de la pag 18*

căci tuturor Dumnezeu le poartă de grijă și va rândui în așa fel încât să se risipească durerea și întristarea de pe fețele oamenilor când va socoti el că este mai de folos pentru mântuirea lor.

Ajutorul pentru cei săraci poate veni în mod direct de la Dumnezeu, dar, de cele mai multe ori, el trebuie să vină prin intermediul oamenilor. A lăsat Dumnezeu pe lume și săraci ca să pună la încercare dărnicia noastră și a trimis în lume pe Fiul Său făcut om ca să ne arate că izbăvirea oamenilor din necazuri și dureri o lucrează prin oameni. Așa se explică de ce în perioada Crăciunului se înmulțesc acțiunile umanitare și fericiți sunt aceia care mențin acest obicei ca o permanență în viața lor, care vestesc bucuria Crăciunului cât mai des cu putință și care reușesc să aducă bucurie în casele oamenilor de cât mai multe ori.

Cu ocazia marelui praznic al Nașterii Domnului Hristos, să-L rugăm pe Dumnezeu să facă din casa noastră, peșteră, iar din sufletul nostru, iesle în care să se nască Pruncul Sfânt, care cu harul Preasfântului Duh să aducă bucurie și pace în casele noastre în Bisericile noastre.

Un gând bun tuturor celor de bună credință și cu inimă curată, la ceas de aleasă sărbătoare.

Sărbători fericite! La mulți ani 2015!

Cu părintești binecuvântări și doriri de mântuire,

+ I R I N E U

Episcop Vicar

Stareț al Mănăstirii Înălțarea Domnului

Clinton - Michigan

Părintele Arsenie Boca
"Sfântul Ardealului"
25 de ani de la trecerea la cele vesnice

Anul acesta 2014, pe 28 Noiembrie s-au împlinit 25 de ani de la mutarea la cele vesnice a Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie Boca, un sfânt al vremurilor noastre, născut în 1910 la Vaţa de Sus, judeţul Hunedoara într-o familie de oameni săraci. Şcoala primară şi liceul îl face în orăşelul Brad din acelaşi judeţ. Absolvent al facultăţii de Bele Arte, şi a Facultăţii de Teologie Andrei Şaguna din Sibiu, având şi cunoştinţe profunde de medicină. Călugărit de Mitropolitul de vrednică pomenire Nicolae Bălan, la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus, din Tara Făgăraşului, devenind astfel primul Stareţ în anul 1939 după redeschiderea mănăstirii distrusă de Habsburgi.

Încă de la începutul acestui material î-mi cer iertare părintelui pentru îndrăzneala de a scrie câteva gânduri legate de viaţa şi rolul pozitiv pe care Părintele Arsenie l-a avut în viaţa multora dintre noi şi a mea personală. Am avut bucuria şi binecuvântarea să-l cunosc pe Părintele Arsenie în primul an când am intrat ca frate de mănăstire la Sâmbăta de Sus, unde părintele a început activitivitatea sa ca lider şi îndrumător de suflete. Era în toamna anului 1980 în postul Crăciunului când părintele a trecut în taină pe la Mănăstirea de la Sâmbăta de Sus, era în haine civile cu barba scurtă căruntă, deosebit de curat şi cu acea privire de Crist care te pătrudea până în adâncul sufletului. Era însoţit de Maica Zamfira şi ea tot civil îmbrăcată împreună cu alte două persoane, deoarece erau urmăriţi tot timpul de forţele de securitate în perioada de tristă amintire care stăpânea atunci România. Această primă întâlnire cu Părintele Arsenie mi-a marcat viaţa pentru totdeauna şi m-a întărit să merg pe drumul călugăriei şi a slujiri lui Dumnezeu cu toată fiinţa şi viaţa mea.

Eram de rând la brutăria mănăstiri şi venise la mine bunul şi blândul nostru duhovnic Părintele Serafim Popescu, Dumnezeu să-l odihnească cu sfinţii, şi deodata o femeie care lucra la bucătăria mănăstirii vine la noi puţin speriată şi zice: *"veniţi repede, este aici Părintele Arsenie"*; sincer, pentru început mi-a fost frică, deoarece auzisem de Părintele că este clarvăzător şi cine ştie ce-mi va spune, aveam aşa... o reţinere. Părintele Serafim a plect spre Sfinţia Sa, l-a îmbrăţişat şi stăteau de vorbă în curtea mănăstirii. Părintele Calinic Morar m-a încurajat şi m-a tras de mână să mergem să luăm binecuvântare de la Părintele Arsenie şi atunci Părintele Serafim mă prezintă: *"uite, am aici un ucenic al meu"*. Părintele mi-a dat mâna, m-a privit pătrunzător şi mi-a zis: *"îi bun de mută munţii, dar să vedem cum î-şi mută muntele că încă n-a gustat din el"*, apoi a continuat zicând: *"mai vorbim noi, să mă mai cauţi"*. A fost ultima vizită a Părintelui Arsenie la Sâmbăta, de atunci nu am auzit să mai treacă vreodată până a trecut la cele veşnice.

A trecut un timp, şi Părintele Stareţ Veniamin vroia să mă călugărească. Eu eram aşa de tânăr şi nu eram întru totul decis ce este mai bine pentru mine, pentru viaţa mea, pentru viitorul meu, şi mulţi m-au sfătuit să merg la Părintele Arsenie la Drăgănescu unde picta o biserică şi să-i cer sfatul. Iau trenul spre Bucureşti ajung dimineaţa pe la ora 7, încă nu era ziuă şi intru în biserica din Drăgănescu şi văd în altar lumină şi cineva lucra, era Părintele Arsenie, mă cuprinsese frica, ce să fac, ce să-i spun. La un moment dat mă aude şi zice cu voce autoritară: *"ce vrei mă? ce cauţi aici?"*. Părinte am venit să va cer un sfat, zic eu; uitaţi, Părintele Stareţ vrea să mă călugărească, ce să fac oare, e bine să fac acest pas aşa devreme? Părintele uitâdu-se spre mine a zis; *"fă-te mă, dar un singur lucru î-ţi spun: să faci şcoală şi să păzeşti voturile monahale, sărăcia, ascultarea şi fecioria; dacă le îndeplineşti ajungi la desăvârşire"*. Atunci eu am adăugat: *"Dar... ştiţi părinte, aş vrea să fiu şi diacon"*. Atunci mi-a profeţit Părintele un lucru pe care nu l-am înţeles, decât numai după ce am ajuns în America: *"mă, o să ajungi mai mult decât diacon şi vei sluji Biserica şi Neamul peste o apă mare, dar să ai îngăduinţă faţă de neputinţa omenească"*. Aceste cuvinte ale Părintelui s-au împlinit după 20 de ani de şedere şi slujire la Sâmbăta. A văzut viitorul meu, a văzut soarta mea, un om luminat de Dumnezeu cum nu am mai întâlnit niciodată în lumea aceasta şi nici nu cred să mai întâlnesc. Toate aceste lucruri despre care Părintele Arsenie mi-a vorbit, s-au întâmplat aici, în America, unde slujesc Biserica şi Neamul nostru

Românesc risipit pe acest continent.

Sigur, au fost şi alte discuţii care mă privesc pe mine personal, şi pe care am avut şansa să le discut cu Părintele timp de câteva ceasuri cât am stat doar eu cu Părintele în Biserică. La plecare m-a întrebat: *"ce mi-ai adus de la Sâmbăta"*. Adusesem nişte nuci şi miere de albine pe care mi-a zis să le duc la casa parohială de peste drum şi să le dau Doamnei Preotese Bunescu.

Am plecat, am tot bătut la poartă, dar cum nu a răspuns nimeni, am intrat în curte, Părintele Bunescu avea doi câini foarte răi care dormeau în pragul casei parohiale, am ajuns în dreptul lor, am păşit peste ei şi am intrat în casă. Doamna Preotească când m-a văzut, să cadă jos: *"cum ai intrat şi nu te-au sfâşiat câinii"*, mă întreabă ea. Eu zic: *"Părintele Arsenie m-a trimis"*. După câteva discuţii mă întorc la biserică din nou, trec peste câini, şi când închid uşa la poartă, atunci au început să latre şi să mă atace. Vin în biserică speriat, iar Părintele care ştia toate cele ascunse ale mele, î-mi zice: "*te-au speriat câinii mă"?* Am zis: *"nu ştiu Părinte ce se întâmplă că nu mi-au făcut nimic, doar când am ieşit au început să latre şi să mă atace, dar era prea tarziu că deja ieşisem din curte!"*. Atunci Părintele mi-a zis: *"mă, ai văzut ce înseamnă ascultarea?, ţi-am dat o lecţie de ascultare"*. Deci Părintele avea aşa o putere încât putea să stăpânească şi firea animalelor.

Am avut bucuria să-l mai întâlnesc încă o dată pe Părintele la Biserica din Drăgănescu împreună cu Părintele Timotei şi Părintele Calinic, şi ultima dată cred prin 1984 în casa fratelui Maicii Zamfira din Bucureşti pe strada Aviator Iliescu, iar după această perioadă Părintele a avut mari probleme de sănătate şi a stat retras la Sinaia, la metocul Maicilor de la Prislop unde şi-a dat şi sufletul în mâinile lui Dumnezeu. În acea perioadă, în Noimbrie 1989, mă aflam la Mănăstirea Ghighiu unde am participat la înmormântarea Părintelui Gherman, un alt ales a lui Dumnezeu, înmormântare care a avut loc Sâmbătă, şi parcă ceva mă îndemna să ajug acasă mai devreme. Am plecat cu ocazie până la Braşov şi de acolo cu alta până la Făgăraş şi într-un târziu ajung la mănăstire, acolo toţi supăraţi, şi aflu că Părintele Arsenie ne-a părăsit şi a trecut la cele veşnice. Părintele Stareţ Veniamin plecase deja la Prislop unde a doua zi Luni, avea loc înmormântarea Părintelui Arsenie. Într-un trâziu de noapte am găsit şi noi un binevoitor care ne-a ajutat cu maşina să ajungem la Mănăstirea Prislop unde am stat toată noaptea şi l-am vegheat pentru ultima dată pe Părintele Arsenie. A doua zi, cu nevrednicie, în drum spre cimitir mi s-a încredinţat să duc crucea Părintelui, care şi astăzi îi străjuieşte mormântul, iar Maica Filoteia care trăieşte şi astăzi î-mi spune: *"Părinte Irineu o să ai crucea Părintelui Arsenie, Dumnezeu să te întărească"*.

În momentul când am plecat de la Sâmbăta, m-am gândit la ce mi-a spus Maica Filoteia, că am să trec şi eu prin încecări şi cruci, aşa cum a trecut Părintele Arsenie care de fapt a şi spus când era încă în viaţă că: *"nici mort nu mă mai întorc la Sâmbăta"*. Peste toate acestea s-au aşternut doar amintiri, noi toţi care ne-am împrăştiat unde ne-a chemat Dumnezeu si biserica, ne întorcem cu recunoştinţă şi dragoste faţă de cel ce a fost o mare personalitate a monahismului românesc şi în acelşi timp contemporan cu noi. Ne-am bucurat de binecuvântările sfnţiei sale, de sfaturile şi de tot ce Dumnezeu l-a înzestrat ca ales al Său, să dăruiască lumină şi dragoste celor din jurul său. Nu mă îndoiesc de faptul că Biserica Ortodoxă Română va împlini la vreme toate cele cuvenite pentru ca Părintele Arsenie să fie trecut în rândul sfinţilor.

Mă voi opri doar la un singur lucru pe care Părintele l-a spus de multe ori celor care-l căutau, ceea ce de altfel mi-a spus şi mie: *"Mă, toată viaţa m-am străduit să-l schimb pe om şi nu am putut"*. Părintele Arsenie a zis o vorbă cât lumea de mare - ba mai mare decât lumea asta, şi anume: *"Iubirea lui Dumnezeu faţă de cel mai mare păcătos e mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt faţă de Dumnezeu"*. Nu poate iubi un sfânt pe Dumnezeu, cât ar fi sfântul de mare, cât iubeşte Dumnezeu pe cel mai mare pâcătos; şi-l aşteaptă; şi vrea să-l primească; şi aleargă înaintea lui, după cum citim în pilda cu fiul risipitor unde se spune că tatăl când l-a văzut pe fiul că se întoarce nu l-a mai ţinut locul; a alergat înaintea lui ca să-l primească, să-l îmbrăţişeze, să-l sărute, să-l ajute, să-l aşeze iarăşi în starea din care a plecat. Pentru că din inima lui, fiul n-a plecat niciodată. El a rămas în inima tatălui aşa cum rămânem noi în inima lui Dumnezeu, în inima Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în inima Maicii Domnului, oricât de depărtaţi am fi, oricâte rele am face. Până trăim în această viaţă, Dumnezeu nu ne părăseşte. Noi putem să părăsim pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu poate să ne părăsească pe noi.

Cu o astfel de afirmaţie, Părintele Arsenie ne dă încredere în bunătatea lui Dumnezeu, în iubirea lui Dumnezeu faţă de noi păcătoşii, căci se afirmă şi în rugăciunile de dezlegare ale sfintei noastre Biserici, că mila lui Dumnezeu este tot aşa de mare, tot aşa de infinită cum este de infinită şi mărirea Lui, de vreme ce se spune: *"Căci precum este mărirea Ta, aşa este şi mila Ta"*. Cuvântul spus de Părintele Arsenie în formularea de mai sus, ne aduce aminte şi de ceea ce spune Psalmistul prin cuvintele: *"Cât e de sus cerul deasupra pământului, atât de mare e bunătatea Lui (a lui Dumnezeu) spre cei ce se tem de Dânsul. Cât de departe e răsăritul de Apus, atâta a depărtat El de noi fărădelegile noastre. Cum miluieşte un tată pe copiii săi, aşa miluieşte Domnul pe cei ce se tem de Dânsul"* (Ps.102,10-13)

Cu aceste câteva gânduri de recunoştinţă şi preţuire, aducem acum la împlinirea celor 25 de ani de la naşterea Părintelui Arsenie in ceruri, un gând de pioasă amintire unei mari personalităţi monastice şi spiri-

Cont. la pag 24

Preoția, dovada iubirii lui Dumnezeu pentru lume

Arhim. Mihail Daniliuc

În fiecare an, pe 13 noiembrie, sărbătorim pe unul din cei mai cunoscuți sfinţi din sinaxarele Bisericii Ortodoxe, Sfântul Ioan Gură de Aur. Îi cunoaştem cu toţii viața, dragostea, jertfa pentru cele sfinte, suferințele îndurate în slujba Adevărului. În materialul de față voi zăbovi asupra înțeleptelor și inspiratelor sale învățături despre preoție. Am ales subiectul în urma unei discuții purtate cu o clasă de seminariști, la o oră de curs cu tema „Vocația preoțească". Ştiind cu toţii că Sfântul Ioan Gură de Aur şi-a închinat întreaga existenţă trăirii creştine autentice, ajungând un model de preoţie, nu puteam ocoli exemplul său la lecţia respectivă. De aceea i-am întrebat: vă doriți cu adevărat să împliniți cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur? El spune că preoţia reprezintă *„îngăduinţa de a administra cele cereşti prin puterea pe care Dumnezeu n-a dat-o nici îngerilor, nici arhanghelilor"*. Citind în ochii multor elevi convingere, determinare, dorință fierbinte de slujire, m-am bucurat nespus. Am continuat cu vorbele înțelepte ale unui ierarh român despre misiunea preoțească: „preoţia năzuieşte dincolo de veac; ea biruieşte zările istoriei, fiind puterea zeloasă a cerului care convertește pământul să devină împărăţia lui Dumnezeu". Din tezaurul neprețuit de învățături ale Sfântului Ioan Hrisostom, cuprinse în scrierea *Tratat despre preoție,* am selectat câteva aspecte pe care vi le propun cu toată evsevia.

Preoţia constituie dovada iubirii lui Dumnezeu, ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur, folosindu-se de dialogul purtat de Mântuitorul cu Petru. „Mă iubeşti Petre?" apare mai degrabă ca un pretext decât ca o întrebare: pretextul de a-i încredinţa una dintre cele mai dificile sarcini, anume, de a se îngriji de turmă, „de mulţimea celor ce au nevoie" de sprijin, de îndreptare, de dragoste şi de îndrumare. Iubirea propusă de Mântuitorul nu este una egoistă, dimpotrivă, ea cere sacrificiu. Mântuitorul Însuşi dă dovada jertfei supreme, prin Întruparea şi Moartea pe cruce. După Înviere, iarăşi, nu urmăreşte vreo răzbunare, ci poartă tot grija „turmei". Se îngrijeşte să-i rânduiască păstor bun, care să n-o părăsească la primejdie. Or, evidenţiază Sfântul Ioan Gură de Aur, preotul trebuie să fie un asemenea îndrumător jertfelnic, sacrificându-se pentru turma încredinţată.

Preoţia pastorală stă la baza tuturor tainelor, a lucrărilor sfinte săvârşite în Biserică: întreaga viaţă a Bisericii nu se poate concepe fără preoţie slujitoare. Prin lucrarea preotului, Hristos Îşi revarsă harurile peste credincioşi, iar ei îşi înalţă rugăciunile către Dumnezeu. În lucrarea lui se întâlnesc, deci, Hristos cu creştinii, harul divin cu năzuinţele oamenilor. Sfântul serbat la mijloc de Brumar, vorbind despre preoţie, raportează la ea termenul de putere: „Puterea de a lega a preoţilor leagă sufletele şi străbate cerurile; Dumnezeu întăreşte sus în ceruri cele făcute de preoţi jos pe pământ". În comparaţie cu autoritatea stăpânitorilor lumeşti asupra trupurilor, cea conferită de Dumnezeu preotului „este cu atât mai mare, cu cât este mai de preţ cerul decât pământul şi sufletul decât trupul". Preoţii au luat „puterea deplină de a vindeca" necurăţia sufletească. În calitatea sa de conducător al semenilor către mântuire, păstorul are nevoie de multă pricepere şi putere „şi personală, şi de sus". Nu este vorba aici de o forţă magică, impersonală, venită de aiurea, ce şi-ar face efectul prin simpla rostire exactă a unei formule; din contra, ea presupune efortul personal pus în slujba împlinirii voii lui Dumnezeu. Mai presus de toate, însă, puterea dumnezeiască a preoţiei lucrează conform cu scopul ei: sfinţirea omului.

Îndeplinirea măreţei slujiri cere oameni înţelepţi şi credincioşi; ei sunt rari, greu de găsit, subliniază Sfântul Ioan Gură de Aur, citând întrebarea Mântuitorului: „Cine este oare sluga credincioasă şi înţeleaptă pe care o va pune domnul său peste casa lui?" (Mt. 24, 45); din acest motiv, slujirea preoţească apare cu atât mai importantă. Răsplata se arată, la rându-i, pe măsură: „peste toate averile sale o va pune" (Mt. 24, 27), căci nici un prinos adus lui Dumnezeu nu valorează mai mult decât strădania ca păstoriţii din „turmă" să se mântuiască; aşadar, prin acţiunea sa, preotul, devine mai preţios decât toate comorile.

Slujirea preoţiei se dovedeşte superioară tuturor celorlalte: atât eforturile ascetice, cât şi activităţile caritabile, deşi incluse într-însa, îi sunt inferioare şi pot fi îndeplinite de orice credincios care-şi propune aşa ceva. Nu orice creştin, însă, are capacitatea de a sta în fruntea Bisericii. Preoţia înseamnă purtarea de grijă a atâtor suflete şi preotul va răspunde pentru fiecare dintre ele în faţa lui Dumnezeu; de aceea, se cere ca păstorul să strălucească prin calităţile sale morale şi spirituale; un criteriu al chemării lui la slujire constă în deosebirea de virtute dintre el şi credincioşi. Primejdia asumării dificilei misiuni constă în faptul că o eventuală pagubă adusă turmei lui Dumnezeu nu se resimte în buget, ci în propriul suflet.

Preoţia este un lucru înfricoşător. Se săvârşeşte pe pământ, dar are rânduiala cetelor cereşti. Slujirea aceasta, rânduită de Însuşi Mângâietorul, impune preotului ca, deşi aflat încă în trup, să se păstreze atât de curat

Cont. la pag 24

Aniversarea a 60 de ...

Cont. de la pag 16

La fiecare aniversare ne aducem aminte cu drag de toți și le mulțumim că au fost alături de noi, ca enoriași, ca oaspeți sau ca simpli trecători. Jertfa acestor adevărați creștini români nu va fi uitată niciodată, iar memoria înaintașilor va fi veșnic păstrată în inimile tuturor românilor de pe aceste meleaguri. Ne rugăm la Bunul Dumnezeu ca să răsplătească în Împărăția Sa toată fapta cea bună a credincioșilor acestei parohii. Mulțumire se cuvine a aduce și domnilor Cristian Mateș-vicepreședinte, Cristian Zamrii, Marius Bangala, Gheorghe Teoderașcu, Dumitru Doncev, Titu Blaga, Ilie Pușcaș, membrilor Consiliului Parohial, doamnelor Crenguța Dalea, Geta Petrescu, Aurica Costinescu, Lăcrămioara Haba, Eliza Ghinea, membrelor Asociației Doamnelor, Asociației Seniorilor, copiilor și profesorilor Școlii Duminicale, membrilor Corului "Vox Dacis."

Pentru mulți dintre noi parohia "Sfântul Gheorghe" din Toronto înseamnă și reprezintă locul spiritual și centrul comunitar românesc, "picior de plai și gură de rai" unde ne simțim ca acasă, locul unde am fost sau suntem ajutați, locul unde ne-am botezat copiii, cununat sau plâns ca între frați, pe cei dragi ai noștri.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru revărsarea Harului Său binefăcător și ajutător, de împlinire a vieții noastre pe aceste meleaguri. Ne rugăm Lui să dăruiască viață lungă ierarhilor și preoților slujitori, tuturor credincioșilor și mai ales Arhiepicopului Nathaniel care anul acesta împlinește 30 de ani de la întronizarea ca ierarh al Episcopiei noastre.

"Întru mulți ani, Stăpâne!" și multe împliniri Parohiei "Sfântul Gheorghe" din Toronto!

Ioan Haba
Președintele Consiliului Parohial
Parohia Sfântul Gheorge, Toronto, Canada

Preoţia ...

Cont. de la pag 23

sufleteşte, de parcă „ar sta chiar în cer".

Preoţia Vechiului Testament era înfricoşătoare, dar noua preoţie se arată cu mult mai covârşitoare şi mai înaltă, datorită prezenţei harului: „Legea veche cu toată slava ei era fără de slavă, faţă de legea nouă, din pricina slavei covârşitoare a acesteia" (2 Cor. 3, 10). De aceea atrage atenţia Sfântul Ioan Gură de Aur: „Mai socoteşti, oare, că mai eşti printre oameni şi că mai stai pe pământ, când vezi că Domnul stă jertfă pe Sfânta Masă...?".

Așadar, ce frumos, dar cât de greu este să fii preot!

Părintele Arsenie Boca ...

Cont. de la pag 22

tuale a vremurilor noastre. Am toată convingerea că Părintele Arsenie veghează de acolo din ceruri asupra tuturor care cu credinţă şi cu frică de Dumnezeu îl cheamă în rugăciune, şi mijloceşte pentru mântuirea noastră neîncetat.

Dumnezeu să-l odihnească cu sfinţii şi cu drepţii, veşnică să-I fie pomenirea şi amintirea binecuvântată, iar noi fiii lui duhovniceşti îl vom purta veşnic în inimile şi sufletele noastre.

Sfinte Preacuvioase Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!
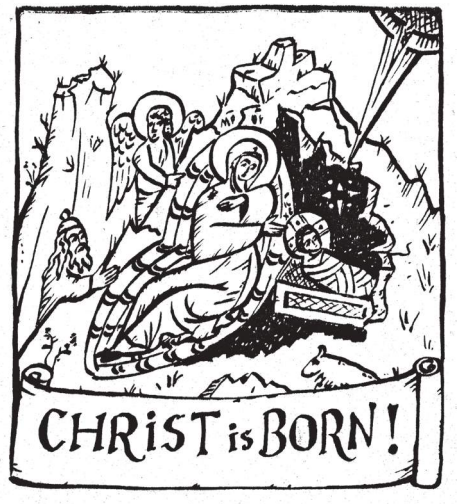
+IRINEU
Episcop Vicar - ROEA